

Pabiegusi saulē

Šalēp platē ēssēdrēikosēs gērēs, ont kalna, aukštū plačešakiu klevū apsoptie šmieksa pradedonti i zemē smegtē truobēlē. Linkou anuos vīniuojēs siaurs laukū kelālis. Anou retā kas bevažioun ar beēn, dēltuo pu plati, baltūju duobilieliu prēžielusi suodības kēima belakstontem atliepausiou Tuopsiou ne kuožna dēina prēein paruodītē spigli balsieli, nes nier ont kuo luotē. Pats kēims ērgi beveik tošts. Tik pri vuoratinklēs apkēbosēs vasarēnēs vērtovēs sēinas riuogsa sorūdējosē metāla lauža krūva.

Ēš pērma žvēlgsnē paveiziejos atruodītōm, kad nieks čē nebgīven. Bet tēp nier. Onksti rugsiejē mienēsē rītmeti kažkas sokrebžd truobelēs prēmēniu, grabiniedamuos palei senuobēnē duru jutrīna. Paskiau palēngvelēs atsēdāra durīs, ē tarpdorie pasēruoda žēlaplaukē muotrēška. Anou suoduo vadēna Konstancējē. Anuos žvēlgsnis negīvs ē berēikšmis. Ta muotrēška akla. Anuos akīs so švēisa atsēdēivavuojē priš tris metus, kumet palaiduojē nelauktā galvelē padiejusi sāva žmuogo. Nu tuos dēinuos nu Konstancējēs staigē pabiega saulēlē, sāva vēituo palēkdama tik nakti, tad senuolē ē vargst vēina pati sāva truobelie. Gīvenēma smūgems nepasēdoud, tou patio nier nosēteikusi lauktē ēr ēš artēmūju maluonēs. Savuoms jieguoms grōmas so ožkloposē negonda.

Ne par vēina ē ne par dvē dēinē ana ēšmuoka sosērastē pēivelē pakalnie, kor ganuos anuos maitintuojē žalmargē. Akluoji be pagelbininku pervesdava karvēlē i da nenoganīta ganīklas šmuotieli, vuo ragoutuojī, kāp soprasdama Konstancējēs bieda, laikīdavuos stebietēnā spakainē. Nemiegindava net pastrakaliuotē a palaigītē akluos šeiminkēs vedama. Melžama stuoviedava it ēš akmēnēis ēškalta, kontrē ēškēntiedama bimbalū spardīmuos. Musintās anuos karvēška dūšēlē bōva dobēltā jautresnē ož kai koriū žmuoniū širdis?

Sosiedā padiedava Konstancējē apsērūpintē priš žēima malkuom, šēino. Vuo vēsus kētus darbus ana nodērbdava pati. Ana ēsēgodrēna net ē daržus nosēravietē. Pasēlēnkdava vērš vaguos ar ežious ē pērštu galelēs pasēstengdava atpažintē pēktžuolēs. Atpažēnusi be gailēs nē raudava laukuon ē kraudava i malkelēs. Net ēr vērala ēšsēvērdava, drabužius pati ēšsēplaudava. Tiktā maista ēš krautovēs ar vaistū ēš vaistēnēs parveždava sosiedā.

Konstancējēs vakā ne karta siūlējē muotinā pardoutē sokiožusius truobesius so vēsa aplinkou esontē zemē ē kraustītēis pas anus i Klaipieda. Bet šī nebōva pērsto žinduoma, nepasēdavē ēškraustuoma. Kāp ana pasēdous, jeigu šiuo suodībuo kuožnos takielis prēprasts, kuožnos žuolēis kopstielis basū kuoju pažīstams. Jēgu muotrēška ēšvažioutom ēš šiu nomū, vēskas, kas anā bōva da ēšlēkēi brongiausē, akēmērksnio prapoltom. Tad ana nosprēndē pasēdoutē ēšvēžama tik tumet, kumet kuojuoms nebēpaēs.

Ne vēsē Konstancējēs vakā miestē gīvēna. Gretēmuo suoduo sāva ūki toriejē anuos duktie Stasē. Ēr ana kalbēna muotina pardoutē truoba ē so gautās piningās pareitē ont karšenēs. Bet

Kostancėjē ē šēs varijants nebōva pri šērdēis. Senuolē bōva ēsētēkēnusi, kad žēnts tujaus pat anou, kāp tik ana atēdous piningus, ēšgrūs i obagēnē. Diel tuokē ožsēspīrēma Stasē baisē ožsērūstēna ont muotinas ēr prēsēikē pas anou nie kuojēs nekeltē. Ē dōuta žuodē laikies.

Pērmuoji ītompas neatlaikē muotina. Tad tou gražē rogsiejē rīmeti rīžuos nosēžemintē ē aplonkītē doktēri. Ligi anuos truobuos reikiejē noeitē aple puora kiluometru. Akluoji i keliuonē ēšsēruošē vuos atsēkielusī. Kad būtom drousiau piedintē, i ronka nosētviērē lazda, vuo prīšās anou strapaliuojē Tuopsis. Keliauninkē pamažēlēs traukē i prīšaki. Anā ož nogaras pasēlēka siaurāsīs laukū kelālis, pu kaliuošiu papadiems sogorgždiejē stombesnējē žvīrkelē akmēnelē.

Keliauninkē piedēna patio kelkraštio, nuolatēnuos lazda patēkrindamuos, kor šalēkelē, kor pagriuovīs. Be Konstancējēs, daugiau pakelēiviu nepasētaikē. Anā tēisē i kakta pūtē puostipris vakarū vies. Muotrēška rokavuos pati so savēm: „Neleisk, Pondēivielī, mon apvērstē. Nenuoriečiau, kad kas nuors muni pamatītōm ont žvīrkelē besēvuoluojontē. Ēr nu mašinu muni keravuok... Žēnau, kad pri Staselēs nomū aug dēdēlēs eglēs. Vuos tik pajosio ont žondū didiesni viesoma, ēš karta soprasio, kad eglīu šešelē ont monēs nosēleida, toukart bus aiško, kad beveik atejau... tik kelieli i kēima berēks so lazda atrastē.“

Kāp bebūtom gailo, bet Konstancējē nesogebiejē atskērtē, kor šešielīu viesoms, kor saulēlēs šēloma šmiežoun. Dēltuo ta varga bētēlē prakieblēna pru doktērēis nomus. Pajutusi, kad kels rēitas aukštīn i kalna, Konstancējē soprāta, kad praējē pru Stasēlēs nomus. Ē pati baisiausē nosēgonda: „Je neradau doktērēis nomū, ta kāp aš sosērasio kelāli nomēi. Juk žingsniu skaitlio senē pametiau. Pondēivielī, atsiūsk kuoki pakeleivinga žmuogielī!“

Kāp pagal ožsakīma, tou pati akimirksni pasēgērda ratū dardiejēms. Nu kalna pakalniou smagē rēstelē leiduos bieriaus traukamē ratā, katrūs ont skersā pamestuos lēntālēs knapsiejē posiau igierēs drimšīs. Uns vuos nenuvērta nu sāva „suosta“, kumet Konstancējēs vambrejontē šonātē pasēbaidēs arklīs smarkē trūkteliejē i šuona. Ēšsēbodēnēs ēš snūdas, vīrēšks tujaus pat pažēna palei ratus beklopiniejontē muotrēška. Uns ožkēmēoso balso ēšgrumiejē:

– Ei, sosiedēlē, benē paklīdā? Vuo gal našlautē pakīriejē ē vaikiu trauki ēiškuotē?

– Kas če tuoks alatēj? – paklausē Konstancējē.

– Sekuons Jurgis. Ar beatmini tuoki?

– Pažēnau ēš balsa, pažēnau, – atsēdosa akluoji.

– Sāva Tuopsi ramink, uns mōna arkli baida šepetuons!

– Goltē, Tuopsi, se goltē! – Konstancējē ožsēmuojē lazda i priēšinga posē nu šoneliaus, bet tas vēstēik nejoukās ēšsēgonda, pabroka oudēga pu sobēnē ē nierē par griuovi tēisē i ražēinas. Vuo Jurgis sostabdē arkli ē tuoliau teravuos keliauninkēs:

– Kor trauki, sosiedēlē?

– Šēp sau vakščiujō, nuoriejau kaulus pramongintē, juk bēngo sostabarietē truobuo bekiurksuodama, – teisēnuos neregje.

– No to ēr doudi, sosiedelē, akim neregj ē kaulus mongini. Tēik tuo, rēskēs i ratus, parvešio ligi tāva kelālē. Mon ratu negailo. Vuo gal nuori, kad pas dukteri ožveščiūo? Juk če pat, pakalnie – ož dvijū šimtū žingsniu anuos gīvenēms, – pasēsīulējē Jurgis.

– Ne, diekou. Nerēk, Jurgieli. Anū šēndēin nomēi nier. Žadieję važioutē i miesta bolvēs pardoutē.

– Doukšēnšēn ronka ē rēskēs i vežēma, važioušiau ligi tāva kelālē, – gera širdi ruodē Jurgis.

– Aš nenuorio aukštā pas tavi lēptē, mon ožteks ē ratū galē, – Konstancējē atsēsieda ratu galē ēr diekavuojē Pondēivou ož soteikta maluonē ē tou patio baikštējuos, kad duktie Stasē kartās nebūtom matiusi nevīkosēs anuos keliuonēs. Juk toukart abēdvēm palēktom nejaukē. Vēinā nepaduoro žemintēis, kētā ērgj.

Vuo saulē akluos muotrēškas pargīvenēmā nerūpiejē. Ana linksmā svaides spindolēs ē mēslējē kad žemie gīvenēms omžēns. Ē nieka keista, juk ana, omžēnā švēisdama, negaliejē net nojaustē, kad če žemā žemie būn ne tik dēina, bet ē naktēs. Negaliejē saulēlē žēnuotē ē tuo, kad Konstancējē anuos nemāta ē mēslēj, kad ši īr pabiegusi ēš dongaus, vēituo savēs palēkusi tik nematuoma šēloma, katra ne vēsus besošēlda.